

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові».

(Рим. 1:16))

№1 (76)
СІЧЕНЬ
2011 РОКУ

РІК ПЕРЕСОП- НИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Пересопницьке Євангеліє — визначна рукописна пам'ятка староукраїнської літературної мови й мистецтва XVI століття, переклад Євангелія простою мовою, близькою до народної.

СТ. 2

ХРИСТІЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Сергій Вітюков

дала секрети, використовуючи які, противник міг успішно атакувати місто.

«Вірою Мойсей, як родився, переховувався батьками своїми три місяці, бо вони бачили, що гарне дитя, і не злякались наказу царевого» (Євр. 11:23). Можна сказати «амінь» на ці слова, тому що батьки ризикнули своїм життям, щоб врятувати сина.

«Вірою Мойсей, коли виріс, відкріс звати-ся сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду. Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царевого, бо він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить» (Євр. 11:24-27).

Чому Мойсей покинув Єгипет? Чому він звідти втік? Він злякався? Переживав про своє життя? Він озирався на Божу нагороду!

СТ. 4

ЯК ЗАРОБИТИ ПРОКЛЯТТЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Вадим
Плахотнюк

Молодіжний пастор

Прекрасний і хвилюючий момент — коли двоє молодих людей приходять до церкви: вона — у гарній білосніжній сукні, він — у строгому костюмі. Обоє схиляють коліна, і браття з церквою моляться за них, покладаючи руки. Батьки від розчулення плачуть, і всі просять Бога благословити цей шлюб.

Хто з молодих не мріє про цей момент? Мрія їх сповниться — Бог сказав, що недобре чоловікові бути самому. І як добре, коли молода пара приходить до церкви з чистим серцем і незаплямованими руками.

Але буває, що вони поспробували робити те, що робити не можна, що Бог забороняє робити до шлюбу. І нікому про це не сказали. Не знають ні пастор, ні церква, ні тато з мамою. Та Бог знає. І хай навіть 50 братів будуть тримати над ними сто рук, якщо вони запламували свої стосунки до весілля, Бог їх не благословить.

Років 10-12 людського життя — неусвідомлений період, коли про людину дбають батьки і турбот особливих немає. Але настає час зрілості, коли треба готуватися до самостійного життя. А потім шлюб — і перед тобою відкривається панорама всього майбутнього життя.

І диявол прекрасно знає, що коли з самого початку зіпсувати тобі майбутнє, то майбутнього не буде. Якщо в цей момент, у свої 18-20 років, ти зіпсуєш стосунки з Богом, то можеш їх зіпсувати на все життя.

«Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насліддя твоє» (Повт. Зак. 30:19).

СТ. 3

Василь БОЄЧКО: ПРОПОВІДУЮ СЛОВО, А НЕ ВУЗЬКОКОНФЕСІЙНІСТЬ

— Ваше ставлення до екуменізму.

— Ми толерантно ставимося до всіх християнських віросповідань. Ось уже 20-тий рік, як я є телевізійним проповідником. Хоча в титрах і пишуть: проповідник Церкви Християн Віри Євангельської, я служу всьому українському народу. Ми стоїмо на засадах неупередженого Слова Божого. Якби я проповідував конфесію, вузькорелігійність, мене б люди не слухали.

СТ. 5

ДЕСЯТИНА

«Бо Я, Господь,
НЕ ЗМІНЮЮСЯ...» (Мал. 3:6).

Бог — Той, Хто створив всесвіт. Він Творець всього, Пан всього сущого. Але бути паном — це означає взяти на себе відповідальність за збереження і добробут свого майна. «Пан» — це не тільки влада і гроші, не тільки високе становище, це ще й велика відповідальність за все, чим володієш.

СТ. 4

Ростислав МУРАХ:

У ВСЬОМУ
МАЄ БУТИ
БАЛАНС

— Яким для вас був рік, що минув.

— В особистому житті — насичений подіями, у служінні — працею. Це був рік глибокого знайомства з церквами області, час аналізу стану справ і формування бачення подальшої праці. Чітко визначена ціль — це надзвичайно важливе завдання. Вона допомагає всі інші справи розмістити в порядку їх пріоритетності.

СТ. 5

Валід Шебат: ПОКАЖІМО ІСТИННІСТЬ БІБЛІЇ РАЗОМ

Пам'ятаю, ще дитиною я співав у дитячому садку пісню: «Всі араби — брати, а євреї — пси». Якось я запитав у батька, хто такі «євреї». І батько, проповідник ісламу в школах, відповів, що євреї — це паплюжники суботи, вороги, люди, котрих прокляли навіть цар Давид, Мойсей і Авраам. Це все, що я почув, і розмова відбулася якраз перед Шестиденною війною. Мені було шість років, і я жив у Єрихоні.

СТ. 6

ЖЕРТВА ХВАЛИ

«Жертва Богові — зламаний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!» (Пс. 51:19).

«Ходіть, заспіваймо Господеві, покликуймо радісно

скелі спасіння нашого, хвалою обличчя Його випереджуймо, співаймо для Нього пісні, бо Господь — Бог великий, і великий Він Цар над богами всіма, що в Нього в руці глибини землі, і Його верхогір'я гірські, що море Його, і вчинив Він його, і руки Його суходіл уформували! Прийдіть, поклонімося і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив!» (Пс. 95:1-6).

СТ. 7

РІК ПЕРЕСОПНИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Відзначаємо 450-ту річницю рукописної пам'ятки української культури

Пересопницьке Євангеліє – визначна рукописна пам'ятка староукраїнської літературної мови й мистецтва XVI століття, переклад Євангелія простою мовою, близькою до народної.

Перекладали Євангеліє 1556-1561 рр. син протопопа М. Василича та архимандрит Пречистенського монастиря Григорій у с. Двірці і м. Пересопниці (тепер Рівненська обл.). Замовила книгу княгиня А. Заславська.

Пересопницьке Євангеліє – розкішна книга вагою 9 кг 300 г, писана пізнім уставом на пергаменті форматом 380 x 240 мм. Книга складається з 482 аркушів. Рукопис багато орнаментований, прикрашений високохудожніми кількокольоровими заставками й мініатюрами. За красою й

багатством оформлення Пересопницьке Євангеліє не має рівних серед українських рукописів.

Зміст рукопису – традиційне Четвероевангеліє. Своєрідним є вміщення перед кожним Євангелієм так званих сумаріїв – короткого змісту розділу. На маргіналіях чимало пояснень до окремих малозрозумілих слів.

Після зруйнування Пречистенського монастиря доля книги тривалий час не була відома. 1701 року її подарував Переяславському єпископському престолові гетьман Іван Мазепа. Згодом пам'ятка опинилася в бібліотеці Переяславської семінарії, де 1837 р. з нею ознайомився славіст О. М. Бодянский (1808-1877). Після переведення духовної семінарії з Переяслава до Полтави (1862) Пересопницьке Євангеліє теж було перевезено. На поч. XX ст. рукопис передано до Полтавського давньохвища. Тут його вивчали літературознавець В. М. Перетц (1870-1935) та філолог і палеограф О. С. Грузинський (1881-1954). Під час війни Пересопницьке Євангеліє евакуювали. З 1947 року воно зберігається в фондах Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського.

Сьогодні ця духовна святиня українського народу набула значення політичного символу нації – на Пересопницькому Євангелії під час інавгурації присягали президенти України.

Указом Президента України від 17 грудня 2009 року, Постановою Верховної Ради України від 12 травня 2010 року і розпорядженням Кабінету Міністрів України від 18 серпня 2010 року 2011 рік оголошений Роком Української Першокниги.

Державному комітету телебачення і радіомовлення України доручено забезпечити широке висвітлення в ЗМІ заходів, що проводитимуться у зв'язку з відзначенням 450-річчя Пересопницького Євангелія, організувати тематичні теле- та радіопередачі, присвячені цій події.

Старшим пресвітерам обласних об'єднань церков ХВС

2 грудня 2010 року Комітет ЦХВЕУ прийняв рішення про святкування 450-річчя з дня виходу у світ Пересопницького Євангелія.

Господь допоміг нам щасливо і в мирі вступити у 2011 рік, а це значить, що пора готуватися до праці, яку Господь приготував для Церкви ХВС.

Пропонуємо:

1. Провести спеціальне засідання обласної пресвітерської ради, присвячене підготовці програми святкування 450-річчя Пересопницького Євангелія і створити оргкомітет.

2. Донести до кожної церкви вашої області цю інформацію і задіяти кожну церкву до цього проекту.

3. Залучити до підготовки всю молодь, всіх членів церкви, а також всі можливі ресурси для поширення Божого Слова серед усіх верств населення вашої області.

Ми повинні розуміти, що це Бог дав нам можливість євангелізувати наші села і міста, сіяти Слово та заохочувати людей до читання Євангелія, яке має силу спасти кожного, хто вірує (Рим. 1:16).

Для успішного втілення цього проекту потрібна насамперед щира і рівна молитва усіх церков (Як. 5:16).

Потрібно акумулювати запас Біблій і Євангелій для роздачі бажаним, які прийдуть на це свято.

Усім варто також ознайомитися з історією написання Пересопницького Євангелія.

З повагою і молитвами, старший єпископ ЦХВЕУ

Михайло Паночко.

Конгрес у Кейптауні, що проходив у жовтні 2010 р. був найрозмаїтішим за складом форумом християнських лідерів в історії. Він зібрав п'ять тисяч чоловік з 200 країн всього світу. Не так часто ми маємо можливість побачити картину Церкви по всій землі.

Останні 20 років були особливо визначними у плані зростання Церкви. У глобальному масштабі ще ніколи не було такого періоду зростання Церкви по всій землі.

У Нігерії найбільша Церква в Африці. Чотири тисячі нігерійських місіонерів працюють у світі. 20 років тому в Нігерії діяли чотири тисячі західних місіонерів. Тепер їх там лише 400.

У Бразилії найбільша церква в Латинській Америці. 20 нових церков відкриваються щодня. Багато бразильських місіонерів їдуть в Європу і Північну Африку.

У Великобританії мільйон євангельських християн. У Китаї – у 80 разів більше – 80 мільйонів віруючих. В 1990 році їх було п'ять мільйонів. Це величезне зростання. Можливо, нині в Китаї найбільша Церква у світі.

Цікаво, що серед коштів, які були пожертвовані на цей конгрес, після пожертвувань зі США найбільше коштів надійшло з Китаю, потім Кореї та Індії, найменше – з Європи.

За останні 20 років багато індійців, особливо «недоторканих», повернулися до Бога. Добра Новина досягла цих зневажених людей. А коли людина стає вірити в Ісуса, вона набуває нової гідності. Це відбувається в усьому світі, де люди стають віруючими. Люди почуваються втраченими, без надії, але вони отримують нову надію, нову значущість після того, як входять у Божу сім'ю.

П'ята за кількістю церков країна – США. Сьогодні там також стаються великі перемини.

У Монголії десять років тому віруючих взагалі не було. Сьогодні там 150 церков. Ця країна відкрилася для проповіді Євангелія.

Непал знайомий нам через гору Еверест. 1954 року туди поїхав перший місіонер. Недавно я познайомився з одним непальським віруючим, сказав, що чув про велике зростання Церкви в Непалі, і запитав, скільки там сьогодні віруючих. «Кажуть, що 300 тисяч. Це правда?». – «Ні – відповів він. – Утрічі більше, 900 тисяч».

ЦЕРКВА СЬОГОДЕННЯ

Чому в Непалі так зростає Церква? Тому що настав час для тої країни. Більшість пасторів у 1990 році потрапили до в'язниці. Довелося іншим проповідувати Євангеліє. І як вони це робили?

Вони не ходили вулицями і не проходили великих зібрань. Вони відчиняли вікна, двері і починали співати – і люди з вулиці самі приходили. Так Бог діє в їхній культурі.

До країн, які відкриваються для проповіді Євангелія, долучилися Алжир, Ефіопія, Туніс.

У 1990 році в Албанії було шестеро християн. Сьогодні – вісім тисяч. Це дуже важка країна. І те, що Бог зробив там за останні 20 років, просто вражає.

Однак треба сказати і про те, що Церква нині опинилася під великим тиском, що особливо сильно відчувається в деяких регіонах світу. Таке було і в часи Нового Заповіту. Пробудження часто триває паралельно з великими переслідуваннями.

На нашому конгресі була одна жінка з Еритреї, Північна Африка. Раніше це була частина Ефіопії, а тепер – нова країна, одна з небагатьох, де досі править комуністичний уряд. Там нині сильно переслідують віруючих. Близько сотні пасторів ув'язнені, значно більше переховуються. Та жінка розповіла, що не бачила свого чоловіка три місяці. Він пастор, і йому треба постійно переїжджати. Якщо він залишиться вдома, таємна поліція його заарештує. Вона під захистом лише завдяки тому, що її батько раніше був головним скарбником країни. На паперовій банкноті Еритреї стоїть його підпис.

Батько молодшої кореянки, яка виступала на нашому конгресі, теж був членом політбюро. Її мама померла від раку, коли вона ще була маленькою. Вона жила з батьком. Коли він став християнином, його вигнали з уряду і запроторили у в'язницю. Згодом випустили, і вони перебралися в Південну Корею. Через деякий час він сказав дочці: «Бог не випадково зробив мене північним корейцем, мені треба повернутися до мого народу». Більше вона його не бачила.

В інших країнах також відбувалося щось подібне. Я розмовляв з одним хлопцем з Ірану. Він лікар, йому 27 років. Його батько – старійшина в головній церкві в Багдаді. Якось екстремісти прислали батькові записку: якщо вони з сином підуть до церкви, їх викрадуть і вб'ють. І тоді батько вирішив, що їм треба ходити

Ліндсі Браун
Міжнародний директор
Лозаннського конгресу

окремо, не в один і той же час. Незабаром батька таки викрали, мордували і вбили мусульманські екстремісти. І тоді мама цього молодого чоловіка сказала: «Тобі треба переїхати в Йорданію, бо я не переживу, якщо й тебе вб'ють».

Коли цього юнака запитали, кого він осуджує за смерть батька, він відповів, що нікого: «Моя Біблія говорить, що всіх, хто живе благочестиво у Христі Ісусі, будуть переслідувати. І так сталося. Я хочу наслідувати приклад свого батька і, якщо треба, померти за Христа».

Торік я був у Північній Африці, зустрівся з деякими алжирськими пасторами. Церква там дуже швидко зростає, там справді відбувається пробудження. І коли я розмовляв з одним пастором, нашу розмову перебив телефонний дзвінок. Телефонувала його дружина. Вона попросила його швидко повернутися додому, тому що двох інших старійшин вчора ввечері забрала таємна поліція. Коли він повернувся додому, його також забрали на допит. Йому сказали: «Якщо ти не зробиш того, що ми тобі скажемо, ми вас всіх кинемо у в'язницю». У відповідь він засміявся: «Надто пізно. Коли нас було 500, ви могли нас всіх заарештувати. Але тепер нас понад 70 тисяч, у ваших тюрмах місця не вистачить для всіх віруючих».

Я запитав алжирського пастора: «Чому так швидко зростає церква у вашій країні?». Він дав ту саму відповідь, що й непальський пастор: «Це Божий час для Алжиру. Багато наших лідерів ув'язнені, але саме в тюрмі ти чітко починаєш розуміти, що найцінніші речі у твоєму житті – Євангеліє та Ісус. І це загострює наш фокус».

Третє, що ми бачили в Кейптауні, – це велич Євангелія. Євангеліє – це сила, це краса, це істина.

Я запитав у п'ятидесятницького пастора з Сараєва, Боснія, як він став віруючим. І ось що він розповів: «Було це

в 1991 році, коли клекотіла громадянська війна в Югославії. Я був снайпером в армії, дуже влучно стріляв. Вбив чимало людей. І хоча ще не був віруючим, але далі жити з тим, що робив, не міг. Іноді вночі прокидався, увесь спитний від жаху, інколи кричав. Врешті-решт не витерпів і втік з армії, перейшов кордон і опинився в Румунії. Познайомився там з одною жінкою. Вона і відкрила для мене Євангеліє. Я покаявся, потім ми одружилися. І коли я став віруючим – почуття вини щезло. Щезло, наче сніг весною. А немає нічого прекраснішого, ніж свобода чистої совісті».

Далі пастор розповів, що повернувся в Сараєво, знову на чотири роки потрапив до армії. Продовжував бути снайпером, але вже нікого не вбивав: стріляв поверх голів. Потім Бог покликав його до служіння. І тепер він помічник пастора в п'ятидесятницькій церкві в Сараєві.

Тільки силою Євангелія можна звільнити людей, очистити навіть найбруднішу совість. Немає нічого, що благодать Божа не змогла б очистити.

Красу, чудесність Євангелія не може перевершити ніщо. Ви побачите, чи наповнена людина красою Євангелія, через п'ять хвилин спілкування з нею. Запах цієї краси можна відчутти безпосередньо.

Одна з проблем західної Церкви – втрата цього відчуття. Там надто багато циніків. Вони не усвідомлюють глибину благодаті Божої – Він прощає і не згадує

про гріхи. Ця фраза – «і гріхів ваших не згадаю більше» тричі написана в Біблії, і всі три рази – у Старому Заповіті, у пророків Єремії та Ісаї. Отже, Бог Старого Заповіту не відрізняється від Бога Нового Заповіту. Бог говорить через цих пророків: «Я не лишу прощу, а й, дивлячись вперед на ту роботу, яку робить Христос, не згадаю гріхів твоїх більше».

Я розмовляв з одним голландським місіонером. Він брав участь в пробудженні в Ірландії, а потім в Океанії. Коли його привезли в ту країну, то спустили з гелікоптера – так боялися того племені войовничих мисливців. І він прослужив там 40 років. Був день, коли він охрестив чотири тисячі чоловік.

Але коли я заговорив про благодать Божу, він заплакав: «Дякую, що ти про це говориш». І розповів, що під час Другої світової війни він був членом «Гітлерюгенда» в Голландії. Бачив жахливі речі і робив жахливі речі. Його совість дуже від цього страждала. Після війни він повернувся до Христа. Христос витяг його з тої ями, простив і послав на той острів, яскраво вживаючи в пробудженні.

Ось чому Євангеліє прекрасне! Христос не тільки спасає, не тільки прощає. Він вживає нас для пробудження.

Причина того, чому багато християн не діляться своєю вірою з іншими, криється в тому, що вони не впевнені, що Бог може їх вжити, не впевнені, що Бог може простити їм те, що вони вже зробили. Але саме це зробив на хресті Ісус. Ось чому Євангеліє прекрасне і сильне.

Але воно не тільки прекрасне і сильне, воно істинне. Одна перуанка, студентка, що вивчає соціологію, розповіла, що в їх країні діяв повстанський комуністичний рух «Свячений шлях». Повстанці вбили 300 п'ятидесятницьких пасторів, тому що вони не хочуть, щоб хтось давав людям надію. Бо коли люди в відачі, вони приєднуються до повстанського руху.

Ця дівчина стала християнкою, але три роки нікому про це не розповідала. Поки не стався один випадок. Повстанці перестріляли двох юнаків, які недільного ранку прямували на зібрання із Бібліями в руках. Юнаків зупинили і наказали кинути Біблії і плюнути на них. Один це зробив, другий відмовився. Того, хто плюнув на Біблію, повстанці застрелили, а другому сказали: ти можеш йти, тому що ти не відрікся від своїх переконань.

Це було страшно. Дівчина три роки нікому не розповідала про свою віру. І після цього вона задала собі питання: чи Євангеліє істинне? Чи воно здатне її захистити? Останні шість місяців вона відкрото свідкує про Христа.

Чи вірите ви, що Євангеліє прекрасне? Чи переконані, що воно сильне? Чи вважаєте його істинним? Тоді йдіть і діліться ним з іншими людьми!

Сфери небезпеки

Продовження. Поч. в 12 (63) за 2009 р.,
1-5, 7-12 (64-68, 70-75) за 2010 р.)**«Вірою блудниця Рахав не згинула з невірними, коли з миром прийняла вивідувачів» (Євр. 11:31).****«Чи так само і блудниця Рахав не з діл виправдалась, коли прийняла посланців і дорогою іншою випустила?»****Бо як тіло без духа мертве, так і віра без діл мертва!» (Як. 2:25-26).**

Консультація неможлива, коли ми не навчимося, як Мойсей, хоча б частково дивитися на події Божими очима. Не з боку фактів, а з боку серця. Не з тимчасової, а з вічної перспективи.

З боку фактів вчинок Рахав — злочин, з Божої перспективи — подвиг. З боку фактів Мойсей втік через страх, з боку серця — через віру. З боку фактів про Мойсея можна сказати дещо, що його не прикрашає, але Бог бачив глибини його серця, бачив те, що цінне в його очах.

Погляд з боку Закону, з боку зовнішніх фактів, різниться від погляду з боку благодаті — з боку внутрішніх спонук.

Тому трапляється, що люди через нерозуміння роблять щось неправильно, і ми засуджуємо їх, а Дух Святий скаже, що факт і справді поганій, але те, що рухало людиною, йому подобається.

Людина з ревності може наговорити зайвого, Павло з ревності втягнув розгнаний Церкву. І Бог, бачачи його ревність, взяв його в уділ.

Тому, розглядаючи якусь ситуацію, будемо не лише суддями, але й адвокатами. Іноді людині потрібно покаятися в фактах, але те, що рухало нею, треба розвивати в мудрому керівництві.

І можливо, багато речей, які на землі виглядали провалом, на небесах ми сприйmemo як подвиг. А те, що ми сьогодні високо цінуємо, на небесах не матиме жодної ваги.

ХРИСТІЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Сергій Вітюков

Третя сфера — це те, що ми знаємо про себе і що ретельно приховуємо від інших; і четверта — це те, про що не знаємо ні ми, ні оточуючі.

Як правило, коріння наших проблем заховане у третій і четвертій сферах, хоча зазвичай консультанти шукають їх у першій. Більша частина проблем не лежить на поверхні. Ми не можемо заглянути в глибини серця, але це може зробити Дух Божий.

Психологи стверджують, що 6/7 людської сутності містяться у четвертій сфері — сфері людської підсвідомості. Практично кожна людина, що приходить на консультування, — це як айсберг; видно тільки верхівку, а все інше під водою. І без допомоги самої людини і Духа Святого туди не дістаніся. А коріння проблеми — саме там, у підводній частині. Тому дуже важливо шукати ведення Духа Святого на кожному етапі консультування.

Приходячи на консультування, люди зазвичай хочуть перекласти свої тягарі на вас. І роблять це різними методами. Дехто почне вас хвалити, дехто скаже, що без вас просто пропаде, а дехто прямо заявить, що вам треба понести його тягар. Люди прагнуть, аби хтось взяв відповідальність за їхнє рішення на себе. Але робити цього не можна. Наша відповідальність — передати Боже Слово, а їхня — прийняти його або не прийняти, виконати або ж ні. У кожного своя відповідальність.

«Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідності, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти! Носіть тягарі один

одного, і так виконаєте закон Христового... Бо кожен нестиме свій власний тягар!» (Гал. 6:1-2,5).

То хто нестиме тягар? Носіть тягарі один одного і водночас кожен сам понесе свій тягар. Виходить якийсь парадокс.

Насправді парадоксу немає. Люди приходять до нас під тягарем труднощів, переживань і потрясінь. Що ми, як консультанти, повинні зробити — взяти ці тягарі чи дозволити людині самій їх нести? Тут часто виникає плутанина. Більша частина людей, які приходять до мене на консультування, очікують, щоб я забрав їхні тягарі або, у крайньому разі, поніс їх разом з ними.

Проблема насправді полягає в тонкощах перекладу. Коли Павло наказує носити тягарі один одного, мова йде про непосильно тяжку ношу, яка ламає людину, і та просто не в змозі її понести. Несіть — це допоможіть. А коли Павло говорить, що кожен понесе свій власний тягар, мова насправді йде про відповідальність. Тому насправді Біблія закликає нас допомагати людям нести їх труднощі, але не знімати з них особистої відповідальності за це.

Один чоловік обурювався, що пастор відмовився постити і молитися за його дітей. Але на кому лежить відповідальність за дітей? На батьках. І коли вони не можуть правильно виховувати, їм потрібно допомогти, але при цьому ніхто відповідальності з них не знімає. Вирішення проблеми — це майже завжди відповідальність самої людини. Навіть Ісус не переступає волю людини. Ми можемо навчити, пояснити, як правильно прийняти рішення, помолитися за людину, але відповідальність за своє рішення несе вона сама.

Уявімо, що хлопець вирішив одружитися. Чи може пастор замість нього зробити

вибір? Однозначно ні. Тільки Бог може тут дати пораду, а людина відповідальна за те, послухатися Його чи ні.

Тому при консультуванні треба проаналізувати з людиною всі можливі шляхи вирішення проблеми і їх кінцеві результати. І залишити людину, щоб вона сама прийняла остаточне рішення.

Тільки в рідкісних випадках служитель може вирішити щось за людину — коли вона сама зробити це не в змозі. Скажімо, якщо людина в проблемі, пастор може заборонити їй брати участь у причасті.

Проблема — це як сумка, яку людина, що прийшла до вас на консультування, будь-що намагається всунути вам. І якщо ви занадто добренький, то підете з консультування, обвішаний чужими сумками. Так триватиме, поки ви не зламаєтеся. А ті, хто пообіщував вас, тільки обурюватимуться, мовляв, чому ти їх не доніс. І якщо першого разу люди благатимуть вас понести їх ношу, то на другий — просто попросять, на третій — скажуть, на четвертий здивуються, чому ви досі ще її не взяли. А потім взагалі обуряться. Іноді на консультування приходять люди, обвішані надуманими проблемами. Наша роль насамперед полягає в тому, щоб допомогти їм побачити: сумки існують тільки в їхній уяві.

Знімаючи відповідальність з людини, ми не даємо можливості їй розвиватися, шукати Божого голосу і духовно зростати. Тому дозволяйте кожному нести свою відповідальність.

А для цього треба пам'ятати про чотири речі, якими люди зазвичай маніпулюють: похвала; жалість; почуття вини; почуття страху (мовляв, якщо ви мені не допоможете — я пропаду). Що буде з консультантом, якщо він перетягуватиме всі проблеми на себе?

Один пастор плакав перед Богом, нарікаючи, що більше не має сили вирішувати всі проблеми церкви. І Бог сказав йому: не будь таким значним. Нам хочеться бути значними, добрими, милими, ми легко беремо чужі тягарі, обіцяємо молитися. І це добре — молитися за когось, але найголовніше — аби та людина сама молилася за себе.

Ми повинні бути достатньо мудрим, пильнуючи, щоб кожен ніс свій тягар, і водночас допомагати іншим носити їхні тягарі і тим виконувати закон любові.

Далі буде.**«Бо Я, Господь, не змінююся...» (Мал. 3:6).****Бог — Той, Хто створив всесвіт. Він Творець всього, Пан всього стущого. Але бути паном — це означає взяти на себе відповідальність за збереження і добробут свого майна. «Пан» — це не тільки влада і гроші, не тільки високе становище, це ще й велика відповідальність за все, чим володієш.**

Бог, Пан над панамі, взяв на Себе всю відповідальність за те, що відбувається у всесвіті. Він утримує все і пильнує за всім. Він взяв відповідальність за Свій народ, і Він виконає все, що обіцяв. А що Він обіцяв?

«І станеться, якщо дійсно будеш ти слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконання всіх Його заповідей, що Я наказую тобі сьогодні, то поставити тебе Господь, Бог твій, найвищим над усі народи землі!» (5 М. 28:1).

Бог вірний Своїй обіцянці. Він захищає Свій народ. Одна проблема — Божий народ не бажає бути послухним Законам Божим, не слухає голосу Господа Бога. Звідси всі його нещастя і біди.

Усе, що створено, створено словом, що виходить з Божих уст. «І сказав Бог: «Хай станеться світло!». І сталося світло... І сказав Бог: «Нехай видасть земля живу душу за родом її, худобу й плазуюче, і земну звірину за родом її». І сталося так!».

Усе створене донині утримується цим словом. Чому? Бо інакше нас очікують катаклізми. Дош, сонце, зорі підкоряються постановам Божим. А подивіться на своє тіло. Усе рухається, як треба, їжа перетравлюється, серце жене кров, у мозку народжуються думки... А що буде, коли серце порушить постанову, яку Бог поклав для нього?

Сонце не відступає від Божих наказів, моря не відступають від Його постанов... Лише люди не дотримуються законів Божих.

Людина — найвище творіння на землі, тому що створена подібно до Творця. І якщо сонце, якщо стан океану чи атмосфери так впливають на життя планети, то наскільки більше впливає людина.

Яким гармонійним і чудовим був світ, коли Бог створив його! Він вмістив Адама в Едемський сад і сказав: «Ось, Адаме, твої володіння. Володіє цією землею, доглядай її, захищай і користуйся її плодами. Лише не їж із дерева пізнання добра і зла. Бо це смертельно небезпечно для тебе».

І все було чудово, поки не підкрався спокусник: «Чи правда те, що сказав Бог? Чи вже аж так необхідно дотримуватися Його слів?».

Якщо не стояти твердо у своїх переконаннях, можна гірко поплатитися за це. Завжди знайдеться хтось, хто почне спокушувати тебе спробувати забороненого плоду.

Адам і Єва не встояли. І це була найбільша катастрофа на землі. Ми досі поминаємо її наслідки. Вчинок Адама вплинув на природу, на тривалість життя людини, на її здоров'я, на долю всіх наступних поколінь.

І сьогодні земля стогне від гріха людей. Землетруси, повені, стихійні лиха — усе це наслідки того зла, яке людина творить на землі. Своїм гріхом, тобто порушенням Божих законів, вона руйнує екологію, економіку, культуру, вносячи в усе безлад і запустіння.

Перегортаючи газети, люди думають: «Чому все так погано?». Ясно

ДЕСЯТИНА

чому — через нас! Через те зло, котре люди принесли на землю. Через переступ Божих законів.

Бог говорить: «Ви відступили від Мене, від Моїх наказів. Ви перестали дотримуватися того, що Я постановив. Тому земля не дає плоду, тому всюди розруха і запустіння!».

«Верніться ж до Мене, і вернусь Я до вас!» (Мал. 3:7).

Коли народ Ізраїлю відступив від Бога і став жити за поганськими звичаями, почалися проблеми, неврожай, голод, війни. А коли він повертався до свого Бога і благав про допомогу, Бог відповідав і допомагав. І тоді земля давала врожай, худоба плодилася і розмножувалася. Починалось процвітання.

Ви задумувались коли-небудь, чому в деяких країнах і клімат не кращий за наш, і земля не родючіша, а врожай високі, промисловість розвивається, рівень життя зростає?

Люди кращі? Ні, людей талановитих і розумних і в нашій країні достатньо! Тоді в чому річ? Та просто народ відступив від Бога, не живе за Його законами — ось і наклав прокляття на цю землю. Як Адам, не послушавшись Божої заборони, наклав прокляття: «...проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя» (1 М. 3:17).

«Дайте нам хліба, дайте роботу...» До Бога зверніться, і будуть вам і хліб, і робота. Так, сьогодні в Україні життя не надто добре. Але що за служили, те й маємо.

Крім того, як би керівник не намагався, він не може змінити хімічний склад ґрунту, не може заборонити дощам, вітрам, не може збільшити кількості сприятливих для врожаю днів.

Коли Адам згрішив, сталася глобальна катастрофа. Увесь всесвіт зірвався. Людина — найвище творіння Боже, тому через людину проклята вся земля. Але Бог милостивий. Через Ісуса Христа в нас є сьогодні унікальна можливість повернутися до постанов Божих і знову придбати благословення. Коли людина навернеться до Бога, її життя знову почне правильно впливати на все, що відбувається навколо: на сім'ю, бізнес, економіку, екологію.

«Земля буде дощенту зруйнована та пограбована вся, бо це слово Господь проказав... Ось Господь нищить землю й спустошить її, й обертає поверхню її, а мешканців її розпорошує... Засумує, зів'яне земля, ослабіє й зів'яне вселенна, ослабіють вельможі народу землі... І осквернилась земля під своїми мешканцями, бо переступили закони, постанову порушили, зламали вони заповіта відвічного... Тому землю прокляття поїло, й одержали кару мешканці її, тому то згоріли мешканці землі, і небагато людей позосталося... Сумує вино молоде, виноградина в'яне, усі радісносердці зітхають» (Іс. 24:3-7).

«Від уставів Моїх ви відступили з днів ваших батьків і їх не стерегли. Верніться ж до Мене, і вернусь Я до вас!» — промовляє Господь Саваот...» (Мал. 3:7).

«Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: «Чим ми Тебе обманили?» — Десятиною та приносами!» (Мал. 3:8).

Коли людина не несе десятини і приношення, вона порушує Слово Боже, і це безпосередньо впливає на всю економіку. Десятини і приношення — це наказ, порушуючи який, ми піддаємо себе і свою землю прокляттю.

Десятина — вічна постанова. У Левит 27:30 написано, що десятина — святощі для Господа! Від усього, що проростає, від худоби, від всякого прибутку свого віддай десятку частину Господеві. Тим самим ми дотримуємося постанови Божої.

Авраам ще до закону Старого Заповіту приніс десятину священників. «Бо цей Мелхиседек, цар Салиму, священник Бога Всевисьного, що був стрів Авраама, як той вертався по поразці царів, і його благословив. Авраам відділив йому й десятину від усього — найперше бо він визначає «цар правди», а потім «цар Салиму», цебто «цар миру». Він без батька, без матері, без родоводу, не мав ані початку днів, ані кінця життя, уподібився Божому Сину — пробував священником завжди. Побачте ж, який він великий, що йому й десятину з добичі найліпшої дав патріярх Авраам!.. Але цей, що не походить з їхнього роду, десятину одержав від Авраама і благословив його, хто обітницю мав. І без усякої суперечки більший меншого благословляє» (Євр. 7:1-4, 6-7).

Але навіщо Богові десятина? Тому що менший благословляє більшого. Мені потрібне благословення. Мені постійно потрібна сила. Прокляття руйнує все, але коли я благословлений, то чого б я не торкався, воно буде благословення. Коли я приношу десятину Богові, Він благословляє мене, і Його благословення починає впливати на все навколо мене.

У Бога є справи на цій землі. Бог хоче, щоб наші десятини служили пробудженню. У домі Божому повинна бути пожива. Повинні бути ресурси для виконання тих програм, які Бог призначив виконати на цій землі.

Якщо ми нарешті усвідомимо, що таке десятина, і відповідно поставимось до цієї постанови Божої, Господь розвіє всіх, хто нищить наші плоди. Він створить добрий мікроклімат в нашому регіоні. Ми у всьому отримуватимемо такі врожаї, про які і не мріяли. Ми набудемо репутації Божого народу.

«Жорсткі ваші слова проти Мене, — говорить Господь, — а ви кажете: «Що ми на Тебе сказали?»» (Мал. 3:13).

Що таке жорсткість? Це коли діти не слухають батьків. Це нехтування постановами, правилами і субординацією. Ти маєш над собою владу, але не покораєшся їй. Бог говорить: «Роби ось так!», а ти маєш свою думку на це.

«Ви кажете: «Марність служити для Бога! І що за користь, що ми стережимо Його службу та ходимо в жалобі перед лицем Господа Саваота? А тепер ми вважаємо пишних щасливими, і ті, хто вчиняє безбожно, будуться та випробовують Бога і втікають» (Мал. 3:14-15).

Це також жорсткість. Якщо ти не можеш жити на 90 відсотків свого прибутку, то і на 100 не проживеш у достатку.

«І будуть Мені вони власністю, — каже Господь Саваот, — на той день, що вчиню, і змилосерджусь над ними, як змилосерджується чоловік над синами своїми, що служать йому. І ми знову побачите різне між праведним та нечестивим, між тим, хто Богові служить, та тим, хто не служить Йому» (Мал. 3:17-18).

Шанувати Бога — це значить шанувати Його закони. Море шанує закони Божі, сонце шанує закони Божі, і людина також повинна шанувати закони Божі. І тоді не буде катастроф, не буде прокляття. Тоді прийде благословення. Коли ми шануватимемо Бога, то побачимо зцілення своєї землі.

Рубрика «Інтерв'ю із служителем» допоможе нам побачити сьогодення і перспективи братства ХВЕ України, а відтак і зосередитися на виконанні цілей, які має для Своєї Церкви Господь. Сьогодні ми розмовляємо з єпископом Василем Боєчком і старшим пресвітером церков ХВЕ Хмельниччини Ростиславом Мурахом.

Василь Боєчко: ПРОПОВІДУЮ СЛОВО, А НЕ ВУЗЬКОКОНФЕСІЙНІСТЬ

— Розкажіть про соціальні проекти вашої церкви.

— Наш головний проект — відкриття великого сирітського будинку у Винниках на базі військового містечка. Цим займається наша Українська християнська місія «Добрий самарянин». На превеликий жаль, через постанову уряду (там є лісова територія, яка, згідно з постановою, не відчується і не продається), ми ось уже два роки не можемо прийняти туди дітей. Скільки разів я в Києві був... Найвищі посадові особи цим займаються, але вони не можуть себе перескочити, щоб відмінити ту постанову...

Влітку ми приймаємо там багато дітей, проводимо по чотири-п'ять заїздів. Діти — здебільшого з інтернатів, із неблагополучних сімей. Проводимо і зимові табори. Але, на жаль, не можемо відкрити стаціонарний сирітський будинок. Та вірю, що рано чи пізно це станеться.

Другий наш головний проект — це телебачення, кафедра, з якої можна спілкуватися з мільйонами людей, і це дійсно Божа благодать. Теперішній губернатор — дев'ятий за моєї пам'яті. І хто б це не був, незалежно від політичних переконань, жоден не ставив перешкод. Те саме можу сказати і про президентів національної телекомпанії (нині керує вже п'ятий за цей час). У цьому я бачу Божу милість.

— Ваша реакція на теперішню по-

літику уряду і Президента, котрі неприховано толерують лише одну Церкву — Московського патріархату.

— Уряд, який замикається на одноконфесійності, — недалекоглядний. Неможливо зробити людей олов'яними солдатами. Написано в Євангелії: служіння різне, але Дух один. Дуже шкода, що державні діячі іноді використовують Церкву як політичний засіб.

Тому недобре робив і попередній Президент, який завжди акцентував на тому, що він — православний. Один народ — одна Церква — це лозунг царського режиму. І до чого це призвело? Така політика недалекоглядна і приречена на фіаско.

Тому я щиро бажав би кожному політику високої державної мудрості і релігійної толерантності. Ми можемо мирно жити при різних традиціях і різних обрядах. Якщо домінуючою силою є Слово Боже, ми порозуміємося.

Скажімо, у Львові на святкуванні Дня міста практикується молитва за мир. Ми піднімаємось на платформу — церковні ієрархи, мер міста, і мене ще ніхто ніколи не засуджував, що я молився не так, як, наприклад, кардинал Гузар. У тому сила держави, коли вона захищає релігійну ідентичність людини і громади.

— Ваше ставлення до доктрини матеріального процвітання, що набула останнім часом популярності.

— До цього псевдохаризматичного руху ми ставимося дуже негативно. Не можна Церкву перетворювати на якусь бізнесову структуру, на якеś одурманення народу.

— На чому акцентуєте при вихованні молоді в церкві.

— Кажуть: береженого Бог береже. Ми навчаємо нашу молоді, щоб вона була культурною, а особливо — зберігала невинність. Пильнуємо, щоб молоді люди не ставали жертвами Інтернету, де можна опуститися в такі глибини... Слава Богу, ми не маємо проблем з нашою молоддю. Маємо щасливі сім'ї, які виховують щасливих дітей. А коли люди входять в літа, вони не переживають, що над ними поглумляться і їх не доглянуть.

— А чим займаються ваші хлопці й дівчата?

— Маємо щосуботи молодіжне служіння. Але вони не просто вивчають Слово Боже, наша молоді — соціально дуже активна: працює в дитячих притулках, домах-розподільниках, школах-інтернатах, організовує харчування для безпритульних дітей.

Якщо молода людина зайнята активною працею і розуміє, що вона комусь потрібна, чує слова подяки і бачить результати своєї

праці, то їй не захочеться входити в гріховні сфери. Людина повинна приносити плід, і тоді молитви її будуть результативні, а вона — щаслива.

— Якщо людина опинилася під владою злих сил, чи намагаєтеся ви її звільнити? Чи існує у ваших церквах практика екзорцизму?

— Екзорцизм — вигнання злих духів шляхом заклинання і магічних дій — це не біблійне явище. Ісус виганяв демонів не заклинаннями і не магією. У Євангелії від Марка написано, які ознаки супроводжуватимуть віруючих, — вони будуть хворих оздоровлювати, демонів виганяти, змії брати, мовами говорити. Якщо людина живе свято, сатана до неї доступу не має.

Найголовнішими факторами, які дозволяють нечистим силам впливати на людину, — це статеві збочення і різні форми окультизму. Якщо людина приходить до церкви і говорить, що в неї на душі неспокій або у квартирі щось відбувається, ми найперше приводимо її до сповіді, щоб людина відрізала той канал нечистих сил, викривши свої гріховні справи. Після сповіді пастор продовжує за неї молитися, але якщо людина когось скривдила, мусить йти до скривдженого із покаянням.

Бувають і конкретно одержимі люди. З одною такою жінкою я зустрівся в Североднінську на березі Білого моря. Мені треба було проповідувати у великому палаці підводників. При вході мені під ноги кидається жінка, хапає за ноги. Я не міг далі йти, тож мусив молитися за вигнання нечистого духа. Близько тисячі людей у залі молилися разом зі мною. Боротьба тривала з 40 хвилин, аж поки та жінка зовсім не очистилася. І зал побачив конкретний вияв Божої сили.

Божа людина — чиста від гріха — завжди має бути готова дати відсіч демонічним силам. Церква повинна так виховувати своїх людей, щоб вони були недоступні для будь-якої демонічної провокації. А якщо таке сталося — бо людське суспільство неможливо перетворити на ангельське — священик повинен бути настільки чистим від будь-якого гріха, щоб завжди бути готовим допомогти такій людині.

Розмовляла Катерина Лабінська. РІСУ.

Ростислав Мурах: У ВСЬОМУ МАЄ БУТИ БАЛАНС

— Яка, на вашу думку, головна причина того, що не все вдалося зробити (якщо справді не все вдалося).

— За законами лідерства, якщо ціль досягнута на 50%, то це значить, що вона поставлена правильно. І це можна назвати успіхом. П'ятирічка за три роки або річний план на 120% — це або занижена ціль, або втрачена якість.

А щодо причин того, що не все вдалося зробити... Взагалі, я стараюся планувати не роботу, а результат. Деякі поставлені цілі довгострокові, і за рік досягнута лише якась частина. Одна з причин — розпорошеність. Є інші служіння, які потребують часу, сил, ресурсів, але які не стосуються головних цілей.

Наступна причина — мала задіяність існуючої структури і ресурсів. А ще — недостатня організованість, неспроможність бачити загальну картину, внаслідок чого фокус був не на головних речах.

— З якими викликами XXI століття, на вашу думку, доведеться стикнутися євангельським християнам.

— Насамперед, із випробуванням достатком, фінансами, можливостями й успіхами. Коли приходять випробування через гоніння й утиски, християни ставляться до них з повною відповідальністю і зустрічають у всеозброєнні Божому. Достаток, фінанси і успіх вважаються благословенням, а не випробуванням. Але саме вони повалили багатьох. Тому про це потрібно говорити і застерігати.

Наступний виклик — розділення. Досі ми остерігалися, щоб від церкви не відділилась якась група людей в окрему й незалежну громаду. Але розділення сьогодні приходить в церкви з іншого боку. Люди розділяються один із одним. Мало хто має дружні стосунки з іншими, спілкування не часто сягає далі за звичне: «Як справи?». — «Дякую, добре». Небагато хто просто ходить до когось в гості. Тому потрібно формувати церковну структуру і служіння таким чином, щоб вони передбачали побудову стосунків між членами церкви. Наприклад, домашні групи, сімейні, сестринські та інші служіння.

Серйозним викликом сучасному християнству мож-

на вважати таке поширене явище, як самодостатність. Проповіді нині слухають по Інтернету чи телебаченні, пісні качають там же, а для заспокоєння совісті пожертвування можна переказати на якийсь телеканал або радіопрограму.

Наступне — нестача працівників на ниві Божій. Багато служінь сьогодні несуть волонтери у вільний від роботи час. А умови роботи стають такими, що вільного часу, практично, немає. А немає вільного часу — немає волонтерів, і в результаті велика ділянка роботи залишається незадіяною.

Серед викликів теперішнього часу не можна не згадати і про розшарування суспільства. Одні будуть освячуватись, інші — все більше потопати в гріхах і рекламувати їх.

Тому в церквах потрібно чітко визначати позицію християн відносно святості і гріха.

— Ваше ставлення до представників інших конфесій: чи вірите ви, що спасуться лише п'ятидесятники?

— Маю приятелів та добрих знайомих із числа служителів інших конфесій. І переконаний, що спасуться не тільки п'ятидесятники.

— Чому так мало людей, на вашу думку, сьогодні відвідують євангелізаційні зібрання.

— По-перше, тому, що віруючі не запрошують своїх невірних друзів. Окрім цього, потрібно змінювати форми і методи проведення такого роду зібрань. За 20 років ми пройшли шлях від друкарської машинки до лазерного принтера, який нині побачиш у кожному офісі; від двох каналів на телебаченні — до Інтернету і тисяч телевізійних каналів; від телеграфної стрічки — до відео та мобільних телефонів.

Крім того, люди втомилися від різного роду листівок та фотографій на них. Тому й мляво реагують на наші запрошення.

Великі євангелізації часто пов'язані з великою підготовкою — це забирає у всіх чимало сил. А ще пасивність невірних зумовлена гріховною схильністю і великою кількістю пропозицій від гріховного світу.

— Які методи благовісту сьогодні найбільш доцільно задіювати?

— Безперечно, «від серця до серця». Але йти треба не до випадкових людей на вулиці, а до своїх знайомих, рідних, друзів, які готові приймати нас і спілкуватись з нами. Іншими словами, починати потрібно з Єрусалима.

— Ваша думка щодо форми і змісту проповіді.

— 20% — це їжа для розуму (добре, щоб тут були догматичні елементи). 35% — пожива для душі (емоції). 45% — для практичного застосування. Вважаю доброю справою використання слайдів та іншої наочності.

— Чи потрібне в церкві навчання?

— Просто необхідне. Доречно було б запровадити ступеневе навчання: підготовка до водного хрещення; навчання всієї церкви — на розборі Слова і ранковій проповіді на зібранні; навчання для церковних працівників — його доцільно проводити пастору; очно-заочне і стаціонарне навчання у християнських біблійних закладах і школах; наукова, дослідницька праця.

— Як правильно використовувати духовні дари в церкві.

— Насамперед остерігатись крайностей, щоб не вихолостити з церков будь-який духовний прояв і щоб не було нерозсудливості. По-друге, потрібно зберігати баланс між дарами благодаті (функціональними; Рим 12:6-8), дарами служіння (Еф. 4:7-12) і дарами Духа Святого (прояву; Кор12:7-11).

— Чи доцільна молитва на інших мовах на загальному зібранні? Чи не суперечить така практика Слово Божому?

— Доцільна і не суперечить. Проблеми виникають не з мовами, а з тим, хто молиться на мовах. Неконтрольованість емоцій, стану, поведінки, сили та тембру голосу, а також нетактовність і невчасність — ось, на мою думку, основні чинники проблем.

— Чи варто задіювати у служінні сестер?

— Обов'язково!

— Як зберегти від руйнівного впливу світу молоді? Чи потрібні якісь особливі способи для євангелізації молоді?

— Якщо існують якась справа або рух, на які ти не можеш повпливати, — очолі їх.

— Ваше ставлення до репертуару пісень на євангельських зібраннях. Чи потрібні тут, на вашу думку, якісь зміни?

— Напевно, питання варто перефразувати на таке: як ставитися до змін в репертуарі? Мене насторожує насамперед душевність багатьох сучасних пісень. Даруйте за відвертий натуралізм, але складається враження, що цілий ряд сучасних християнських «хітів» написали жінки, дія яких Ісус Христос — це ідеал мужчини їхньої мрії.

— На чому варто наголошувати у служінні: на соціальній роботі? Євангелізації? Навчання членів церкви? Іншому?

— На мою думку, має бути баланс. Потрібно все. У всьому є щось головне, а щось другорядне.

— Як має реагувати Церква на відверту пропаганду гріха по телевізору, Інтернету?

— Важливо не стільки те, що показують по телевізору, як наше ставлення до нього. Ми мусимо знати, де розміщена маленька кнопка від великого дзвона.

— Наскільки, на вашу думку, потрібно задіювати ЗМІ у служінні Церкви.

— На жаль, ми в цьому питанні дуже відстаємо, забуваючи про поширену думку: про що не написано і що не показано, того й не існує.

Розмовляв Олег Карпюк.

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Моя мати народилася в християнській сім'ї в Америці. І війна, що тривала шість днів і ночей, нагадала їй біблійну історію про те, як Ісус Навин захопив Єрихон. Звичайно, мені було незрозуміло, чому мама так тишилася перемогами ізраїльтян.

Вона зустріла мого батька в американському університеті. Вони одружилися. Мама прийняла іслам і поїхала на Близький Схід, не знаючи, на що себе прирікає. Як тільки вона приїхала, у неї забрали американський паспорт, позбавивши, таким чином, можливості повернутися додому.

Тепер вона належала до лона ісламу, а лона ісламу — це не те саме, що готель «Каліфорнія». Ти можеш увійти, але виходу нема. До приїзду на Близький Схід мати не знала про це. Вона бачила, як її діти зростають в атмосфері ворожнечі й озлоблення, як у школах їх вчать вбивати і ненавидіти євреїв.

Я не маю наміру осуджувати мусульман і вірю, що серед них багато мирних людей, котрі не відчують ненависті до євреїв. Але я бажаю мусульманам успіху в спробі довести, що іслам — миролюбна релігія. Я хотів би, щоб це було так, але іслам, який я вивчав, зовсім не був миролюбним.

У старших класах ми вивчали ісламську есхатологію, і нам казали, що час суду не настане, поки плем'я ісламу не здолає плем'я євреїв. Пророка Магомета запитали, де це станеться, і він відповів: «В Єрусалимі, серед навколишніх народів». І тоді навіть камінь буде кричати: «Ось євреї ховається, підійди, о мусульманине, підійди, о вірний Аллаху, і вбий його, вбивай, поки не залишиться жодного живого єврея».

Ось що вони проповідують в мечетях, ось чого вони навчали нас в школі. Для нас повернення на землю Ізраїлю означало, що збувається пророцтво і настав час знищити єврейський народ.

Тому Голокост продовжується і сьогодні. Він почався в часи Мойсея і не закінчився зі смертю Гітлера. Голокост триває і сьогодні. Правда, ситуація змінилася: жертви вирішили захищати себе, за що світ взявся їх судити.

Мій батько, Дауд Шебат володіє великими ділянками землі в селі Бет Сагор. Він був близьким другом Хаджа Аміна Аль-Гуссейні, єрусалимського муфтія, котрий часто гостював у нас, тому що мій дід був одним із найбільших землевласників у районі. Однак мій дід зробив помилку — він продав частину своїх земель єврейському національному фондові. Це був величезний гріх — продавати землю єврейським емігрантам. Муфтії вирішив убити мого діда, забувши, що його власний батько, племінник Арафата, продавав землю євреям, Арабський національний фонд продавав землю євреям, Ісламський релігійний фонд продавав землю євреям... І лише завдяки захисту родичів мій дід залишився живим.

Євреї купували ці землі на пожертвування, які присилали з усіх кінців землі, тому що в євреїв була мрія — повернутися на свою батьківщину. Але мусульман ніколи не цікавила їхня мрія.

Нацизм не помер, він набув іншої форми. Адольф Гітлер контролював Німеччину багатьма способами. Те саме відбувалося і з моїм поколінням, яке виростало на проповідях Хаджа Аміна Аль-Гуссейні — муфтія Єрусалима і друга Адольфа Гітлера, що перейняв ідею «остаточного вирішення єврейського питання»; це він написав листа міністру зовнішніх справ Угорщини з вимогою зупинити репатріацію півмільйона євреїв в Єрец Ізраїля. Репатріація була зупинена. Де знайшли ті євреї свою долю? В концентраційних таборах.

І після цього послідовники Аль-Гуссейні навчали нас у школах, що араби не мали жодного відношення до Голокосту, що жертви Голокосту були жертвами Адольфа Гітлера, що євреї, які залишилися живими, ні з того ні з сього приїхали в Палестину і почали грабувати ні в чому не винних палестинців і виганяти їх із землі.

Наші вчителі ніколи не говорили нам правди. Вони ніколи не розповідали, що 800 000 євреїв були вигнані з мусульманських країн, і їм нікуди було йти, окрім

Валід Шебат: ПОКАЖІМО ІСТИННІСТЬ БІБЛІЇ РАЗОМ

землі Ізраїлю. Що араби таки завинили перед євреями. Увесь світ вибачався перед євреями за те, що було зроблено, крім арабів. Я досі не чув, щоб хтось вибачався за співпрацю з Гітлером, за різанину в Хевроні, в Гуш-Еййоні, в Гадассі. Де вибачення?

Мені соромно за мій народ, соромно, що я араб. Соромно, тому що в проповідях на Храмовій горі імами й досі заперечують сам факт існування храму Соломона, а євреї не може відвідати Храмову гору без дозволу ісламського комітету ВАКФа. Соромно, що гробниця Йосипа спалювана, а сувої Тори спалені. Соромно, що мій народ живе одною ідеєю — знищити державу Ізраїль.

Мені соромно, що євреї не можуть подорожувати арабськими країнами, а араби можуть безпечно приїжджати до Ізраїлю. Соромно, що свободи релігії не існує в жодній із 55 мусульманських країн. Соромно, що я стільки років ображав маму, називаючи її язичницею і американською імперіалісткою, і просив батька покинути її і одружитися з мусульманкою.

Мені соромно, що папа римський, звертаючись до арабської аудиторії, називає біблійних пастухів предками сучасних арабів, тоді як насправді вони були євреями. Соромно, що увесь світ мовчить з приводу того, що відбувається з євреями.

Ми стільки років кричали, що ненавидимо вас тому, що ви окупували наші землі, але різня в Хевроні, у Гуш-Еййоні і в Гадассі відбулася задовго до «окупації». Задовго до «окупації» з вини Хаджа Аміна Аль-Гуссейні гинули євреї.

Смертники були нашими героями. Ми мріяли померти шахидами (мучениками), котрих в раю чекають 72 незаймані дівчини. Так навчали в школі, і хай який-небудь араб скаже, що я обманюю. Я назву школи, вчителів, покажу сторінки підручників. У старших класах я ходив до школи біля гробниці Рахілі в Бет-Лехемі. (Нині євреї не можуть підійти до цього місця, не піддаючи своє життя небезпеці). Якось я запитав свого вчителя: «Коли ми переможемо євреїв, що ми будемо робити з єврейськими жінками?». — «Вони стануть нашими наложницями», — відповів він.

«Що це означає?» — спитав я.

«Сексуальні рабіні. Ти вбиваєш чоловіків, а жінок і дітей береш в раби».

«Але ж це не заміжжя, — заперечив я. — А що, коли ці жінки не захочуть бути з нами після того, як ми в'ємо їх чоловіків і їх сім'ї?».

І вчитель відповів, що жінки не мають іншого вибору. Більшість дружин пророка Магомета були євреями, чий сім'ї він знищив. Так нас вчили.

І тому не дивно, що я почав кидати в євреїв камінням. Важко підрахувати, скільки разів. У кінцевому підсумку я потрапив до ізраїльської тюрми, але тільки для того, щоб познайомитися

там з найзапеклішими терористами, і, вийшовши з тюрми, завербувався в ряди терористичної групи ФАТХ. Завербував мене араб з Єрусалима Махмуд Абу-Амр. Ми зустрілися на Храмовій горі, де він вручив мені складний вибуховий пристрій з годинниковим механізмом, захований в буханець хліба. Я повинен був підірвати відділення банку «Леумі», розташоване в Бет-Лехемі.

Біля банку я побачив арабських дітей, і мені стало їх жаль, я кинув бомбу на дах і втік. Через п'ять хвилин пролунав вибух. На щастя, ніхто не загинув. Нині мені страшно подумати, що мої руки могли б бути запламовані кров'ю, але тоді я вважав, що це мій святий обов'язок — вигнати євреїв з нашої землі.

Разом з друзями я намагався лінчувати солдата під час демонстрації в селі Бет Сагор. Він побіг за підлітком, котрий кидав у нього камінням, а ми оточили солдата і почали бити його палицями. У мого друга була палиця з цвяхом на кінці, якою він безжально тикав солдата в голову. Солдат стівав кров'ю, ми ледь не вбили його, але в останню мить йому вдалося перескочити через лінію вогню, влаштовану з підпалених шин, де озброєні автоматами ізраїльські солдати, які не стріляли в нас — вони стріляли в повітря — підібрали пораненого товариша, посадили в джип і вивезли.

З дитячого віку ми слухали пісні ненависті на хвилях радіостанції «Голос Палестини»: «Загостри мої кості і зроби з них меч, візьми моє тіло і зроби з нього бомбу!». Ми не вважали це алегорією, ми сприймали ці слова буквально, ми прив'язували себе до вибухівки, об'язували посями смертників грудних немовлят і не бачили в цьому нічого осудливого.

Моя тітка втратила свого сина, який намагався пронести вибухівку на вулицю Бен Студа в центрі Єрусалима. Ізраїльтянам стало відомо про це, і вони вбили його до запланованого теракту.

А я втратив свого двоюрідного брата, відчайдушного 16-річного хлопчину з промітним, як у всіх нас, мозком. Тітка ходила вулицею і роздавала цукерки, святкуючи смерть свого сина. Вона повинна була показувати, що це день радості, день весілля — її син оженився із 72-ма незайманими дівчатами в раю.

Мої батьки, побоюючись, що й мене чекає така доля, послали мене в Америку, начебто на навчання. Америка приймає багато палестинських студентів, але лише два-три відсотки приїжджають на навчання, решта — для пропаганди й агітації. Ми були пропагандистами. Куратор палестинських студентів одержував гроші від американського уряду для допомоги нам. На ці гроші ми влаштовували вечірки в Чиказькому університеті. Я зустрічав гостей, кажучи арабською мовою: «Ми збираємо гроші, щоб купити уніформу нашим бійцям ОВП в Лівані» і англійською: «Ласкаво просимо на нашу вечірку, буде

весело, в меню баранчик і баклаба». Ми влаштовували в Чикаго демонстрації проти Сполучених Штатів, викируючи лозунги: «Хто керує ЗМІ?». І вся колона хором відповідала: «Ізраїль», «Хто керує Конгресом?» — «Ізраїль».

Однак, пройшовши за дві тисячі років через всі жахи погромів і переслідувань і повернувшись на свою Батьківщину, Ізраїль не став відплачувати народам тією ж монетою. Де погроми, які Ізраїль вчинив хоча б одному народові у світі, де різанина, котру євреї вчинили християнам чи мусульманам?! Такого не було.

Натомість увесь світ не помітив масового знищення людей в Судані, Іраку, різанини 200 тисяч християн в Лівані, а підняв галас через «різанину в Дженіні», коли мирні жителі були виведені з міста до військової операції, а ізраїльські солдати замість того, щоб бомбардувати склади із зброєю і фабрики з виробництва вибухівки, де переховувалися завзяті терористи, вступали у вуличні бої.

В 1993 році я почав читати Біблію для того, щоб повернути свою дружину-католичку в іслам. Моя мати була католичкою, наведеною в іслам, і я вважав, що настала черга моєї дружини. Але вона говорила: «Покажи мені в тексті те, про що ти говориш». Звичайно, я кидав звичні з дитинства лозунги: «Євреї корумпували Біблію», «Євреї вкрали наших пророків...» А потім купив Біблію, і це був найкращий грошовий вклад у мою дружину. Ще я купив комп'ютерну програму, щоб знайти ті цитати в тексті, про котрі говорила моя дружина. Я набрав слова «Ізраїль», «Єрусалим» і побачив, як часто ці слова зустрічаються в Біблії — а в Корані Єрусалим не згадується ні разу. Чиє ж це місто — Єрусалим?

Далі я знайшов дивне пророцтво в 83-му псалмі: «... бо ось зашуміли Твої вороги, а Твої ненависники голови попіднімали! Вони проти народу Твого хитрий задум вимудують і нараджуються проти тих, кого Ти бережеш! Вони кажуть: «Ходіть-но та знищимо їх з-між народів, — і згадуватись більш не буде імення Ізраїля!». Бо вони однодушно нарадилися, проти Тебе умови складають — намети Едома й ізмаїльтян, Моав та агаряни, Гевал і Аммон, і Амалік, Филістея з мешканцями Тиру. І Ашшур поєднався був з ними — вони синам Лотовим стали раменом».

Закінчується пророцтво словами: «Нехай будуть вони засоромлені й завжди хай будуть настрашені, і хай застидаються, й хай вони згинуть! І нехай вони знають, що Ти — Твоє Ім'я Господь, Сам Ти, Всевишній, на цій землі!».

Я багато думав над цими загадковими словами, намагаючись зрозуміти, про яку подію йде мова. Не було в історії такого, щоб всі згадані в псалмі народи — сирійці і вавилоняни, ізмаїльтяни, предки сучасних арабів, і едомитяни, предки сучасних європейців, — разом піднялися проти Ізраїлю і програли війну. У війні з вавилонянами Ізраїль зазнав поразки... Про що ж говорить псалом? Відповідь я знайшов у пророка Амоса в 9-му розділі: «І долю народу Свого, Ізраїля, Я поверну, і побудую міста попустошені, і осядуть вони, і засадять вони виноградники, й питимуть їхнє вино, і порозводять садки, і будуть їсти їхній овоч. І я посаджу їх на їхній землі, і не будуть їх більше виривати з своєї землі, яку Я їм дав, говорять Господь, Бог твій!».

Як може бути, що Ізраїль, програвши стільки війн у давнину, перемаже, коли народи нападуть на нього разом? Як зрозуміти, що 160 мільйонів програють війну одному мільйону? І тоді я збагнув історію царя Давида, який, будучи підлітком, з Іменем Господа Бога виступив проти велетня Голіафа і вбив його. Коли

Ізраїль вирішить нарешті діяти, як цар Давид, і з Іменем Бога підніметься на свого ворога — він перемаже. Згадайте 1948, 1967, 1973 роки. Скільки було війн — і в кожній араби, маючи підтримку Європи і СРСР, зазнавали поразки, щоразу підліток Давид перемагав велетня.

Ісає пророкував: «... простягне Господь Свою руку... і згромадить вигнанців Ізраїля, і розпорошення Юди збере з чотирьох країв світу!» (Іс. 11:11-12). Це пророцтво виконалося, коли євреї Росії, Америки, Франції, Англії, Південної Африки, Аргентини взяли пакувати валізи, щоб повернутися додому.

Хто може пояснити цей феномен? Можна бути віруючим чи атеїстом, але тільки абсолютно сліпий не побачить, що єврейські пророки не обманювали. Ви можете сперечатися про існування Бога, але неможливо заперечувати очевидність того факту, що передбачення єврейських пророків збуваються. Господь дав єврейським пророкам точне знання про майбутнє, аби всі народи знали, що Його рішення збуваються і що Він — Бог Ізраїлю!

Усе життя я думав, що Голокост — це фабрикація. Але все, чого мене навчали в школі, виявилося беззосвідною брехнею. Люди, яких я мав ненавидіти, виявилися надією людства, а герої, котрим я поклонявся в дитинстві, — підлими головорізами.

В євреїв немає наміру вбивати, вони відповідають на удари, але навіть тут намагаються не зачепити невинних. В сучасному світі є країни, де тисячі людей щоденно помирають від голоду і хвороб, і ніхто не приходить їм на допомогу. Але коли Ізраїль вирішує побудувати житловий комплекс на території своєї країни, в Гар Хома, увесь світ здіймає галас. Вони знищують природу — кричить ЄС, хоча Ізраїль посадив більше дерев, ніж будь-який інший народ.

Що це таке? Чому світ не хоче, щоб євреї повернулися на свою землю, зводили там будинки і жили в мирі? Чому світ кричить про «окуповані території», хоча неможливо окупувати свої ж споконвічні землі, межі яких точно описує найбільш шанована і найпопулярніша в західному світі книга — Біблія. Чому здійснюють галас, коли євреї будують невелике поселення на так званих «окупованих територіях», заплющуючи очі на десятки арабських сіл, які розпозаються, як ракова пухлина, землею держави Ізраїль, не запитуючи ні в кого на це дозволу.

Не знаю, як пояснити це лицемірство, ці подвійні стандарти, але згадую слова одного єврейського мудреця: «Ісав ненавидить Якова. Так влаштований світ».

Америка і Європа витрачають величезні кошти на гуманітарну допомогу палестинцям. В Америці є навіть синагоги, де віддані ліберальним ідеям євреї збирають гроші для допомоги палестинцям. Ви хочете знати, куди йдуть ваші гроші? Як тільки почуєте, що десь в Ізраїлі стався теракт, десь на дорозі вбили єврея, десь якесь єврейське поселення обстріляли ракетами, — знайте: це було зроблено на ваші гроші.

Подивімося, врешті-решт, правді в вічі. Євреї і християни повинні стати разом заради нашого спільного спасіння. Ми повинні протистояти мусульманській пропаганді, повинні показати всю красу та істинність Біблії. Ми повинні діяти, щоб не дати мусульманській пропаганді заволодіти розумом західної молоді, не дати світовому мусульманському тероризму наростити потенціал зброї масового знищення і диктувати демократичним країнам свої умови. Це означало би перемогу Зла над Добром і крах усієї земної цивілізації.

ПАСТУХ І ВІВЦІ

«А хто входить дверима — той вівцям пастух. Воратар відчиняє йому, і його голосу слухають вівці; і свої вівці він кличе по йменню і випроваджує їх. А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними, і вівці слідом за ним йдуть, бо знають голос його. За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього — бо не знають вони чужого голосу»
(Ів. 10:5).

Вівці справді володіють унікальною здатністю впізнавати свого пастуха, і пастухи це знають. Коли до корит з водою підганяють кілька отар, то всі вівці переплутуються так, що їх неможливо розділити. Але ось вівці напалися, перший пастух покликав овець і пішов на пасовище. Слідом за ним, на звук його голосу, вибігають його вівці. Другий пастух покликав своїх — і вони пішли слідом за ним. І от дивина — вівці ніколи не переплутають ці голоси.

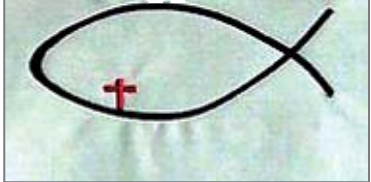
Якось одного пастуха запитали, чи буває так, щоб вівці переплутали пастуха і пішли за іншим. І він відповів, що це трапляється лише у винятковому випадку, коли овечка дуже хвора і слух в неї так ослабнув, що вона не чує голосу пастуха, зір так впав, що вона не впізнає його, або ж зовсім пропадає нюх, і вона не розрізняє своїх овець за запахом. Але така вівця не йде ні за ким.

Узимку, коли лютеє заметіль, вівці зазвичай розбрідаються в пошуках захисту. Але коли вони бачать пастуха, що стоїть, то оточують його всією отарою звідусіль і не рушають з місця. Варто пастухові лягти на землю, щоб заховатись від заметелі, як вівці розбредуться і загинуть. Тому траплялося, що пастухи замерзали, стоячи на ногах. Коли ж заметіль вщухала і на допомогу приходили інші пастухи, вони знаходили овець збитими в купу навколо замерзлого пастуха.

Ніхто з нас не загине, якщо ми безперестанку будемо дивитися на нашого Пастиря — Ісуса Христа, Котрий помер заради нас і воскрес, щоб забрати нас до Своїх осель.

В ІРАНІ ГРУПУ ХРИСТІЯН ЗВИНУВАЧУЮТЬ В «РУЙНУВАННІ ДЕРЖАВНОГО ЛАДУ»

Дев'ять християн провели три місяці в тюрмі без пред'явлення звинувачень. У день арешту 19 листопада по телебаченню передали, що «групу з дев'яти християн затримали в м. Хамадані за звинуваченням в проповіді Євангелія».

Місцеві ЗМІ опублікували заяву служби безпеки, в якій йдеться про те, що «діяльність заарештованої групи була спрямована на руйнування державного ладу Ісламської республіки Іран». У заяві затримані названі «християнськими сionістами».

Відомі імена лише чотирьох із затриманих християн: Вахір Абрахамян, його дружина Соня Кешіш Аванесян

(вірмено-іранського походження), Араш Керманджані і Аресу Тімур. Усі вони мають іранське громадянство.

Судячи з повідомлень на державному телеканалі, працівники служби безпеки увірвалися в дім Абрахамяна і заарештували його разом з дружиною та двома іншими християнами, напевне ними з ісламу, які гостювали в нього.

Будинок обшукали, офіцери конфіскували деякі особисті речі. Потім групу християн повезли у невідомому напрямку...

Мікрочіпи: ПИСАННЯ ВИКОНУЄТЬСЯ

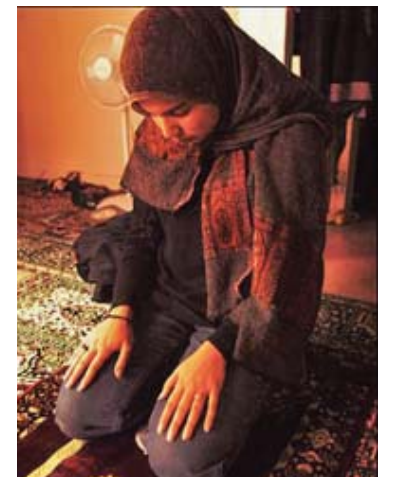
Татювання і пірсинг — це вже вчорашній день. Тепер на заході входить в моду теґгінг (від англійського слова tagging — «супроводження даними»). Під шкіру людини вживлюються спеціальні мікрочіпи, за допомогою яких можна відкривати замки, включати комп'ютер та іншу електроніку, не торкаючись до них, а також зберігати інформацію і т. д. Поки що лише окремі оригінали хизуються такими мікрочіпами, але, як стверджують експерти від індустрії, теґгінг стає все популярнішим.

На чіп-карті, вживленій під шкіру людини за допомогою найпростішого уколу, може зберігатися будь-яка інформація, причому не лише біографічного чи медичного характеру. Наприклад, міжнародна торговельна мережа Metro планує за допомогою вживленого чіпу зробити можливу оплату за рахунками. Прокуратура і кримінальна поліція можуть таким чином вести спостереження за підозрюваними, їх переміщенням і розмовами. У місцях великого зкупчення людей (наприклад, на стадіонах) можна легко відслідкувати власника чіпу, пише журнал «Spiegel».

Такі чіпи передбачається вживлювати в майбутньому не лише під шкіру — ними споряджатимуть паспорт чи інші документи. Сам чіп коштує недорого (від 20 до 80 центів), не потребує джерела енергії, а тому без заміни може служити довгі десятиліття. Зчитувальний пристрій також доступний за ціною (близько 50 євро). Великі кошти витрачаються нині на вдосконалення самої технології теґгінгу.

Зокрема, американська фірма VeriChip спеціалізується на впровадженні підшкірних чіп-карт у лікарнях і тюрмах. Багато християн вбачають у цьому підготовку свідомості людей для прийняття «знамена звірини» з Об'явлення Івана Богослова.

www.titel.ru

заклик зупинити імміграцію мусульман до Німеччини.

Ангела Меркель також зробила головну заяву, визнавши, що спроби збудувати мультикультурне суспільство в Німеччині провалилися. «Ті, хто хоче стати частиною нашого суспільства, повинні не тільки дотримуватись наших законів, а й говорити нашою мовою», — заявила Меркель, вимагаючи від іммігрантів активніше інтегруватися в німецьке суспільство.

Korrespondent.net.

МАЙЖЕ 80 ВІДСОТКІВ ТИХ, ХТО ВИЖИВ ПІД ЧАС КАТАСТРОФ, ВПЕВНЕНІ, ЩО ЇХ ВРЯТУВАВ БОГ

Вчені називають віру в Бога одним із «соціально-психологічних факторів, які благотворно впливають на імунну нервову систему» людей. Іншою причиною довгого життя є той факт, що люди, які стараються жити відповідно до заповідей Божих, не курять, не зловживають алкоголем і здебільшого позбавлені шкідливих звичок.

Від 75 до 80 відсотків людей, що чудом вижили під час катастроф, стихійних бід, екстремальних ситуацій і війн, вірять, що їх врятував Бог.

Практично всі після пережитого чуда переконаються, що Бог має задум щодо них і дає їм сили вижити у важкі хвилини.

Житель Нью-Йорка Стен Преймнет

двічі чудесним чином врятувався під час вибухів у Всесвітньому торговельному центрі. У 1993 році він обідав у кафе на 80-му поверсі південної вежі-близнюка, коли на автостоянці під північною вежею пролунав вибух. Навколо здійнялася паника, але Стен продовжував обідати.

«Коли мене запитали, як я можу зберігати спокій, я відповів: «Якщо Господь дозволить мені сьогодні повернутися додому, то я повернуся ситим», — пояснив він.

Коли 11 вересня 2001 року Стен, перебуваючи на робочому місці на 82-му поверсі південної вежі, виглянув у вікно, то побачив, як прямо на нього рухається величезний літак. Зі словами «Господи, я безсилий щось вдіяти, допоможи мені!» він впав під стіл, а літак врізався в споруду на рівні 78 — 86-го поверхів. Майже увесь інтер'єр і конструкції були зруйновані, але Стен і Біблія, що лежала на його столі, не постраждали.

НХС.

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ЦЕРКВИ ХВЄ УКРАЇНИ ЗАПРОШУЄ

на 3-річну стаціонарну і 4-річну очно-заочну форми навчання за програмами бакалавра пасторського служіння, бакалавра християнської педагогіки, а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями «жіноче служіння» і «місіонерське служіння».

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме з 28 березня до 1 квітня та з 16 до 20 травня з 10-ї до 16-ї год.

Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня.

Довідки за телефонами:

(044) 450-60-00 (стаціонар); 097-921-42-01 — Оксана Василівна Маліщук, координатор очно-заочного навчання;

097 391-72-76 — Сергій Іванович Губеня, завідувач місіонерським відділенням.

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

№ 1 (76) Виходить щомісяця
СІЧЕНЬ 2011 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023